

LBRIS

We know
books

Cornelia Voiculescu

**DEZVOLTARE
PERSONALĂ**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1.

Află cine ești

“Este un loc bun de spus povești copiilor seara.” Johann se apropiase de ea, mimând atitudinea aceea de tată care înțelege ce gânduri se strecoară în mintea altui părinte. Așa cum stătea acolo, în fața șemineului elegant, încastrat în marmură, în cămașa ei albă, brodată, cu umărul drept ușor ridicat din cauza cocoșei mici care se întrezărea sub albul lăptos al mătăsii, părea o pasăre cu o aripă frântă.

“Degeaba,” îi răspunse ea oftând. “Marius nu vrea copii...”

“Cu asemenea minunăție de casă nouă, oricine ar putea fi mai flexibil la schimbări,” adăugă Johann pe un ton încurajator, fals, în care nici el nu credea, iar ea îi trimise din priviri un val slab de speranță. “Poate ați dori să vedeți grădina? Este superbă în această perioadă a anului.

Răcoroasă, spațioasă atât cât trebuie și intimă. Există și un baldachin încântător!”

Ea se supuse tăcută, îndreptându-se spre ușa glisantă din stânga sufrageriei spațioase, care dădea spre grădinița încărcată de mușcate și petunii. Chiar Johann dăduse comandă de răsaduri. O mică tușă sugestivă, suficientă cât să prindă musca în plasa de păianjen.

Era apoi rândul soțului. Clientul era dificil, dar trebuia să cadă.

“Nu știu ce să zic,” mustăci bancherul care tocmai ajunsese la întâlnire, pe un ton ușor nemulțumit. Johann se opri în cameră, făcând un semn discret doamnei că va veni curând. “Este cam departe de București, iar eu am mereu o grămadă de întâlniri. Aș avea apoi probleme cu...” și scutură ușor plictisit capul în direcția nevestei, a cărei siluetă cocârjată se întrezărea dincolo de geamul de termopan. Într-adevăr, vila era departe, trebuia să te trezești cu cel puțin trei ore înainte ca să te asiguri că poți înfrunta infernul matinal al traficului de București și să și ajungi la timp.

Carielist, însurat cu munca lui, gândi el. Câți nu văzuse... Dar până la urmă toți cedau: fie din inerție, fie pentru că trufia și ego-ul câștigau invariabil lupta cu rațiunea și cumpătarea sau, ca acum, pentru a ascunde o suferință putredă și urât mirositoare sub covoare persane, lambriuri lucioase și bucătării spațioase în care nimeni nu gătește niciodată. Aici trebuia însă să pluseze. Se vedea că omul este versat, poate mai versat decât el, așa că îi trebuia o nouă

abordare. Se hotărî să joace totul pe o carte.

“Dar cum este cu acele întâlniri importante, care nu se țin la birou?” insinuă el. “Doar banii încep să curgă din buzunare abia când se termină discuțiile despre ei...” și se sprijini cu cotul mâinii drepte de marginea șemineului. “Se vede grozav de aici! Ai o privire de ansamblu asupra întregului living, până înspre bucătărie. Este o poziție nemaipomenită pentru a susține un discurs. Nu orice discurs... Unul cu miză mare, care să lase gura căscată. Vă rog...” apoi îi cedă afabil locul bancherului. “Cred că vă mai trebuie asta,” continuă el, înmânându-i unul dintre paharele de șampanie cu care întâmpinase cuplul.

Lăsă câteva clipe să se scurgă pentru ca sentimentul de grandomanie să se instaleze în sufletul clientului. Vizualizare. Știa lecția pe dinafară. Trebuie să lași loc tuturor dorințelor ascunse să iasă la suprafață. Să sângereze ca o rană purulentă. Abia apoi ataci.

“Ei, cum e?” întrebă el, pe același ton complice.

“Mda...” mormăi bancherul, iar burta se umflă vizibil pe sub cămașă. “Nu-i rău. Aici aș putea să aduc acționarii. E o atmosferă mai intimă. Merge pentru destindere...”

“Sunt de acord într-un tot cu dumneavoastră,” răspunse Johann servil.

“Cred că o să o luăm...”

“O alegere excelentă, domnule. Nici dumneavoastră, nici doamna nu veți regreta. Locul acesta este făcut pentru o familie ca a dumneavoastră. Practic, strigă a acasă!”

Gata! Al lui era. Îl prinsese.

“Mda... În fine... Am observat că la comision este adăugat și TVA. M-am uitat online pe site-ul Registrului Comerțului și am văzut că firma nu este plătitoare de TVA,” adăugă clientul, cu un rictus pe chip.

La dracu’! Iarăși face Sebastian găinării. Și la asemenea clienți! Asta nu e vreo pensionară amărâtă, care nu știe nici măcar ce e aia TVA, gândi el în ciudat. Am să-i dau ditamai șutul în cur, când ajung la birou, dacă pierd așa client baștan. Își reluă morga serioasă și calmă.

“Sunt convins, domnule, că este o greșeală de la contabilitate. Există două firme, iar momentan ne luptăm cu un nou program. Vă mulțumesc că mi-ați atras atenția și vom rectifica imediat, nu vă faceți griji.”

“Mă gândeam că nu sunteți niște găinari. Cel puțin, tu nu ai față și nici după nume nu s-ar zice că ai fi... Și, na, îmi ești simpatic.” Johann înghiți în sec. Trebuia să își stăpânească bătăile mai rezezi din piept. Tipii de genul ăsta au senzor pentru așa ceva. Te miroso, precum un rechin care adulmecă o picătură de sânge în ocean și atacă imediat. “Ah, încă o chestie... știi de unde se ia o blană d-aia de urs, de se întinde pe jos?”

“Am un prieten vânător de unde mă trag eu, din Meșendorf, cred că pot să vă fac rost de una autentică și la un preț rezonabil,” veni pe loc răspunsul amabil.

“Perfect! Adaug-o la prețul casei. Mereu am vrut să i-o trag secretarei pe podea și am nevoie de ceva mai comod decât mocheta, știi ce zic?” zise el rânjind, iar Johann zâmbi complice înapoi. “Îți trimit actele la birou, după ce îmi

transmiți oferta rectificată.”

“În regulă, domnule.” Nu putu să nu arunce o ultimă privire spre silueta ușor adusă de spate a nevestei, plimbându-se încă absentă prin grădinița de flori. “Spuneți-i doamnei *La revedere* din partea mea.” Bancherul dădu plictisit din cap. Întrebarea din urmă îl prinse pe Johann deja cu spatele pe jumătate întors către el. Voia să iasă cât mai repede pe ușă, înainte de a trebui să o privească din nou pe nefericita din grădină.

“Johann Strauss... Interesant nume! Neamț sau austriac?”

“Sas,” răspunse el, cu o umilință prefăcută.

“Tot aia e, nemții sunt de încredere,” veni răspunsul. “Poți face afaceri serioase cu ei. De obicei...”

Zâmbi iarăși, mimând măgulirea. Să mai stea să îi explice că NU este același lucru?

“Dar limba e groaznică. Parcă mesteci metal în gură, continuă clientul. Eu n-aș putea să o învăț în ruptul capului. Cum naiba ai învățat-o?”

“Păi... este limba mea maternă...”

“Aha... În fine, contez pe discreția ta nemțească, desigur,” veni și completarea așteptată.

“Fără doar și poate, domnule! Ein Mann, ein Wort!” Citatele în germană întotdeauna puneau capac.

Rânjetul bancherului se arătă din nou, hidos, în colțul gurii. Fu cuprins brusc de imboldul de a-i da un pumn în

1 Ein Mann, ein Wort! - Un bărbat, un cuvânt. Sensul expresiei este: “Sunt un om de cuvânt.”

bot, însă se mulțumii să aplece capul ușor în față, apoi să se întoarcă pe călcâie, vrând să plece cât mai repede din vila cochetă. Abia dacă își stăpâni nerăbdarea, când în sfârșit cei doi se hotărâră să plece, aruncând o ultimă privire înspre locuința care promitea femeii speranța unei schimbări, iar soțului continuarea aceleiași stări de fapt.

Răsufală ușurat când se văzu la volanul mașinii, un Opel Astra, vechi de mai bine de opt ani. Voia să îl înlocuiască, poate cu un Mercedes CLK, fie el și la mâna a doua. Ar fi lăsat cu totul altă primă impresie, atunci când și-ar fi întâlnit clienții la vizionări, însă știa că soția lui, Magda, nu ar fi fost niciodată de acord. Are garda prea joasă și în plus, nu este deloc practică pentru Katerina. Răsuci cheile în contact și luminile bordului fură însoțite de vocea binecunoscută a lui Till Lindemann:

Du hast. Du hast mich.

Oftă, uitându-se din nou înspre poarta de fier forjat. Este ca în cântec. Cu timpul, posedarea cuiva te împinge repede la ură față de acel cineva². De altfel, cui îi plac preșurile umane? Și gândul i se duse la nevasta cocârjată de suferință.

Du hast. Du hast mich.

Demară cu sonorul dat la maximum și geamurile coborâte. Poate că undeva, înăuntrul lui, spera ca și ea să audă și să înțeleagă cuvintele rostite baritonal:

Willst du, bis der Tod euch scheidet/ Treu ihr sein für alle

2 Referire la jocul de cuvinte din piesa *Du hast* a formației Rammstein și omonimele "Du hast mich" - "Tu mă ai" / "Du hasst mich" - "Tu mă urăști".

*Tage? NEIN!*³

Astăzi, din nou, numele lui îl ajutase să câștige. Când ai un nume german și te mai cheamă și Johann Strauss, românul nu poate să se uite la tine decât cu încredere și admirație. Așa îi spusese taică-su și chiar așa era. În rest, nu existau limite.

3 "Vrei să-i fii credincios, până ce moartea vă va despărți? Nu!"

2.

Nu e suficient să fii bun

Un oftat îi scăpă de niciunde printre buze, când opri motorul mașinii în fața blocului. Simți nevoia să își odihnească puțin fruntea de volan, însă contactul pielii cu marginea dură, încinsă, îl deșteptă și ieși din mașină, închizând plictisit portiera în urma lui. Privi cenușiul dezolant al blocului. De fapt, ce nu era dezolant în București? Până și vechile case boierești, ce au supraviețuit timpului și buldozerelor comunismului, miroseau acum a spoială, a proaspăt îmbogățiti și a kitsch. Se gândise să plece departe, poate să se mute, poate pe la Florești, lângă Cluj, unde piața de imobiliare era în plină expansiune, dar și acolo s-ar fi simțit deznădăcinat.

La fel de deznădăcinat cum s-a simțit când a pășit pentru prima dată, după Revoluție, pe sub stâlpii impozanți ai

porții Brandenburg: poarta care îi unea pe toți, îi aducea laolaltă, le conferea în sfârșit un acel *wir-Gefühl*⁴, dar nu și lui. El nu aparținea nici Estului, nici Vestului. El nu putea vorbi cu convingere nici despre omulețul verde de la semafor, dar nici despre sărăcia lucie din Kreuzberg.

Se simțea prins între lumi, un purgatoriu precum cel al bebelușilor nebotezați, care nu sunt revendicați de nicio parte a universului. Acolo, privind la acoperișul care unește cele douăsprezece coloane dorice, a simțit impulsul să le escaladeze, precum un păianjen. Să ajungă la cvadrigă, să prindă hățurile și să dea bice celor patru cai, până când aceștia își vor scutura stratul de vopsea verzuie și vor prinde viață, fornăind și nechezând. Iar de acolo, se va putea înălța asemenea lui Icar și va zbura pe deasupra bulevardului Unter den Linden. Încotro? Nici el nu știa, dar sigur spre un loc unde ar fi putut găsi mai multă liniște, iar nările nu l-ar fi înțepat de la mirosul de tomberoane răsturnate.

Scoase cartela de interfon din buzunar pentru a deschide ușa blocului, apoi păși în întunecimea scării, pe care pâlâia stingher un bec. Trebuia să îi aducă aminte administratorului să îl schimbe. Cum să se simtă clienții în siguranță dacă, atunci când pășesc în scară, se simt ca într-o hrubă? Și n-ar strica niște plante de decor, care să mai înfrumusețeze scara. Nu putu să nu-și amintească de vorbele unui coleg care se lansase de curând în nișa de corturi glamping: *Johann, dacă îți faci firmă de apartament,*

⁴ Wir-Gefühl - sentiment de apartenență

oricât de fain ar fi apartamentul, cam la stadiul ăsta o să rămâi.

Întră în recepția mică, înțesată de dosare, bibliorafuri și hârtii, unde îl întâmpină de la birou figura Marietei, contabila. O femeie la peste 40 de ani, ușor supraponderală, nemăritată, cu rame negre groase de ochelari, păr vopsit în culoarea cireșei putrede, un zâmbet pocit și privire de câine bătut. Genul de femeie pe care nu ai scoate-o niciodată, nici măcar la o savarină în oraș, de frică să nu te vadă prietenii și să facă mișto de tine. Era însă loială, mereu afabilă și nu se revolta mult din cauza orelor suplimentare pe care le petrecea la birou. Probabil asta, și nu abilitățile contabilicești, cântărea mai mult în ochii lui Diaconu, de o ținea pe lângă el.

“Sebastian este în birou?” întrebă el.

“Da, te așteaptă, Johann,” răspuse ea, pronunțându-i numele cu oarecare reverență și dezvăluindu-și dinții strâmbi.

“Mulțumesc, Marieta... Să-mi refaci și mie, te rog, factura la Ciucu, drăguță, da?” Întoarse amabil zâmbetul, iar ea dădu din cap cuminte și roși cu un aer recunoscător.

Cu adevărat nu există sunet mai frumos pentru urechi, decât să își audă rostit propriul nume.

Deschise ușa pentru a surprinde o pereche de mocasini de un maro închis, tronând pe biroul lăcuit. Din lateralul scaunului de piele, cu spătar înalt, se vedeau mânecile galbene ale unui sacou. Valul de căldură amețitoare din încăperea era parcă sporit de fereastra larg deschisă, pe

pervazul căreia odihnea stingheră o plantă pipernicită de apartament.

“Ce dracu’ ai pe tine? Arăți ca un papagal,” își vărsă el direct frustrarea.

“Hai, guten Tag și ție,” veni răspunsul placid. “Treabă bună la Dragomirești. Tocmai ce am primit confirmarea pe mail.”

“Iar era să mă bagi în căcat. Ți-am mai spus că găinării d-astea nu se fac cu clienți la nivelul ăsta.”

“Încercarea moarte n-are, nu?” se răsuci Sebastian pe scaun. “Oricum, sunt convins că ai reușit să o întorci ca la Ploiești,” făcu el cu ochiul ștregărește.

“Da, am reușit să o întorc, dar încercarea ta era să ne coste contractul. Las-o dracu’ cu d-astea, ce naiba!”

“Hai, gata, las-o așa, a trecut. Zi-i Marietei să modifice comisionul și basta!” răspuse Sebastian împăciuitor.

“Deja am făcut-o,” răspuse Johann, simțind cum i se strepezește limba.

“Vezi?” bătu din palme directorul, ca un copil. “Asta îmi place la tine. Eficiență germană, ce mai!”

Să mai repete că este eficientă săsească? Gluma era deja de mult fumată.

“Una peste alta,” continuă directorul, “stai jos, am ceva de vorbit cu tine.” Și bătu ușor în masă, cu podul palmei.

“Alt contract baban?”

“Nu chiar. Dar este ceva care poate să ne aducă multe contracte babane,” și îi răsuci ecranul laptopului înspre el. O imagine a unui bărbat din spate, cu brațele întinse, aplaudat

la scenă deschisă, în lumina reflectoarelor *Eliberează-te și dezlănțuie-te! cu Doru Mareș*.

“Cine-i ăsta, vreun guru New Age de Dâmbovița?” pufni Johann, înclinând ușor în față ecranul laptopului.

“Râzi, tu, râzi, Harap-Alb, dar tipul are cifră de afaceri de peste trei milioane de euro. Toți baștanii din București îl au de coach. E antreprenor, băgat și în câteva organizații, iar seminariile astea ale lui se vând ca pâinea caldă. Practic, e bătaie pe ele! Liste de așteptare, alea, alea.”

“Ce legătură are cu noi?” întrebă Johann, deja plictisit și aruncând rapid o privire spre cadranul ceasului de la mână. 17.45. Voia să ajungă cât mai repede acasă, să facă un duș rece, să se trântască în pat și să pună un disc de vinil cu Trude Herr. Pe Katerina o înviora muzica ei. O va lua la dans și o va obosi suficient cât să aibă un somn liniștit. Apoi poate va face dragoste cu Magda. Sau mai bine nu.

“Nimic și totul,” îl trezi răspunsul lui Diaconu. “Măine e un seminar de prezentare a noului program de coaching. Începe la ora șapte seara.”

“Nu mă duc eu la panarame d-astea. Trimite-l pe George,” mișcă Johann mâna a lehamite.

“N-ai înțeles,” rânji directorul, “ești deja înscris. George vine și el. E vai de curul lui, la ce cifre proaste are, dacă nu se duce!”

“Pe bune? Văd că taxa de intrare este 120 de euro. Ai plătit banii ăștia ca să ne trimiți la o mizerie d-asta?”

“Mizeria asta îi aduce trei milioane de euro și sunt sute de oameni dispuși să plătească,” veni răspunsul la fel de

molcom.

“Deci ai plătit deja? Nu mai e nicio cale să-i recuperăm?” oftă el.

“Eh, pe dracu’, am plătit!” pufni Diaconu. “Crezi că am atâți parai să dau pe curul vostru? Nu, bre! Îl cunosc de mai demult. I-am făcut un serviciu cu a doua nevastă. Javra voia să îl mulgă. I-am găsit un avocat super bun pe divorțuri și un detectiv și l-am scos.”

“Să înțeleg că acum este la a treia nevastă?”

“A patra, dar cine le mai numără? În orice caz, ce contează? Tipul îmi e dator, iar tu o să te duci. Am încheiat discuția!” completă directorul, având acea licărire în priviri care spunea parcă *Nu mă călca pe bătăături*.

“Mi se pare o mare scamatorie,” riscă din nou Johann, aruncând iarăși privirile înspre afișul pompos și trăgând de nodul cravatei. Căldura devenea năucitoare. “Și apoi, e aproape iulie. Cine naiba vine să vadă un speaker motivațional în perioada de concedii? Toată lumea normală este în concediu. O să fim sigur trei muște bete pe acolo.”

“Ai fi surprins,” rânji Diaconu. “Are rezervată o sală de cinci sute de locuri. Adresa este în sectorul cinci. Ai să te vezi cu George direct acolo, după ce vă terminați programul.”

Înghiți în sec, resimțind tăcerea de câteva clipe ca o durere surdă care îi pulsa pe tâmpole. Îndrăzni totuși.

“De ce faci asta, Sebastian? Nu sunt un agent destul de bun? Crezi că am nevoie de vreun papagal motivațional ca să-mi fac treaba bine? Uită-te în jur! Practic, eu îți aduc toți clienții.”